

ВЪЗСТАНОВИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *Restore Me*
Copyright © 2018 Tahere Mafi
All rights reserved.

Превод Вера Чубар
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2231-1

На Джоуди Риймър, която винаги е вярвала.

ДЖУЛИЕТ

Вече не се будя с писъци. Не усещам гадене при вида на кръв. Не трепвам, преди да стрелям с пистолет.

И никога повече няма да се извинявам, че съм оцеляла.

И въпреки това...

Внезапно се сепвам от звука на отваряща се с трясък врата. Успявам да приглуша едно ахване, завъртам се и по силата на навика поставям ръка върху дръжката на полуавтоматичния пистолет в страничния си кобур.

– Джул, имаме сериозен проблем.

Кенджи се е втренил в мен – с присвити очи, с ръце на хълбоците. Това е гневният Кенджи. Угриженият Кенджи. Изминаха шестнадесет дни, откакто превзехме Сектор 45 – откакто аз се провъзгласих за Върховен командир на Възобновителите – и засега е спокойно. Чак изнервящо тихо. Всеки ден се събуждам, обзета отчасти от ужас и отчасти от въодушевление, очакваща с нетърпение неизбежните официални писма от страна на вражески настроени нации, които биха оспорили властта ми и биха започнали война срещу нас – и сега, най-накрая, изглежда като че ли този момент е настъпил. Затова си поемам дълбоко въздух и поглеждам Кенджи право в очите.

– Казвай!

Той стиска устни. Поглежда нагоре към тавана.

– Ами, добре... Първото нещо, което трябва да знаеш, е, че вината не е моя. Просто се опитвах да помогна.

Аз се олюлявам. Намръщвам се.

– Какво?

– Искам да кажа, че знаех, че този тъпак обича да драматизира излишно, но това вече надминава и абсурдното...

– Съжалявам... Какво? – Свалям ръка от пистолета и усещам как тялото ми се отпуска. – Кенджи, какви ги говориш? Не става ли въпрос за война?

– Война ли? Какво? Джул, ти слушаш ли ме изобщо? Гаджето ти в момента преживява истерична криза и трябва да отидеш при него, за да го успокоиш, преди да съм се върнал, за да му наричам задника.

Аз издишвам, раздразнена.

– Ама ти сериозно ли? Отново ли тези глупости? За бога, Кенджи! – Разкопчавам кобура и го хвърлям на леглото зад мен. – Какво си направил този път?

– Ето, виждаш ли? – Кенджи ме посочва. – Виждаш ли... Защо така прибързано съдиш? А, принцесо? Защо предполагаш, че аз съм този, който е направил нещо нередно? Защо аз? – Той свива ръце пред гърдите си и понижава глас. – Освен това, знаеш ли? От доста време имах намерение да поговоря с теб, защото наистина смятам, че като Върховен командир не можеш да демонстрираш специално отношение по този начин, но очевидно...

Изведнъж той замръзва.

Дочул е звука от скърцаща врата, веждите му се изстрелват нагоре, а при лекото прищракване очите му се разширяват. Приглушено шумолене от движение и внезапно цев на пистолет е притисната към задната част на главата му. Кенджи се втрещва в мен, а устните му не издават никакъв звук, докато отново и отново оформят думата „психопат“.

Въпросният психопат ми намигва от мястото, където е застанал, и ми се усмихва така, сякаш не държи пистолет, притиснат в главата на общия ни приятел. Аз успявам да потисна смеха си.

– Продължавай! – приканва го Уорнър и все още се усмихва. – Моля те, кажи ми как точно тя се е провалила като твой командир.

– Хей... – Ръцете на Кенджи излитат нагоре, имитирайки жест на предаване. – Никога не съм твърдял, че тя се е провалила в каквото и да е. Ясно ли е? А ти очевидно преиграваш...

Уорнър удря Кенджи странично по главата с оръжието.

– Идиот!

Кенджи се завърта. Избутва пистолета от ръката на Уорнър.

– Какво, по дяволите, не ти е наред, човече? Мислех, че се разбираме добре.

– Разбирахме се – отвръща с леден глас Уорнър. – Докато ти не ми докосна косата.

– Нали ме помоли да те подстрижа...

– Не съм казвал нищо подобно! Помолих те да ми обереш краищата!

– Това и направих.

– Това – отвръща Уорнър, като същевременно се завърта, за да мога да огледам нанесените щети – не е подрязване на краищата, некомпетентен тъпако...

Рязко поемам въздух. Задната част на главата на Уорнър представлява назъбена каша от неравно окастриена коса. Цели кичури са били обръснати.

Кенджи се свива, докато оглежда резултата от работата си. След което прочиства гърло.

– Е – започва той, докато пъха ръце в джобовете си. – Искам да кажа... Както и да е, човече... Красотата е субективно понятие...

Уорнър насочва друг пистолет към него.

– Хей! – извиква Кенджи. – Аз не съм тук, за да търпя тази оскърбителна връзка. Ясно ли е? – И посочва към Уорнър. – Не съм се съгласявал на подобни глупости!

Уорнър се втренчва в него и Кенджи започва да отстъпва, като напуска стаята гърбом. И в този момент, докато аз въздъхам от облекчение, Кенджи провира глава обратно в рамката на вратата и казва:

– И всъщност наистина мисля, че подстрижката ти изглежда доста сладка.

Уорнър затръшва вратата в лицето му.

Добре дошли в моя съвсем нов живот като Върховен командир на Възобновителите.

Уорнър все още е обърнат с лице към затворената врата, когато шумно издишва. Раменете му се отпускат от стаеното в тях напрежение и аз успявам да видя още по-ясно каква каша е забъркал Кенджи. Гъстата, великолепна, златиста коса на Уорнър – характерен белег на красотата му – е унищожена от невнимателни ръце.

Катастрофа.

– Ейрън – тихо изричам аз. Той навежда глава. – Ела тук!

Обръща се и ме поглежда с крайчето на окото си, сякаш прави нещо, от което се срамува. Аз избутвам оръжията от леглото и му правя място да легне до мен. Той потъва в матрака с тъжна въздишка.

– Сега изглеждам отвратително – казва тихо.

Поклащам глава, докато се усмихвам, и го докосвам по бузата.

– Защо го остави да ти отреже косата?

В този момент Уорнър поглежда нагоре към мен. Зелените му очи гледат объркано.

– Ти ми каза да прекарвам време с него.

Засмивам се с глас.

– И затова взе, че позволи на Кенджи да ти подстриже косата?

– Не че съм му позволил да ми подстриже косата – оправдава се той, гледайки навъсено. – Това беше... – Поколебава се. – Това беше жест на приятелство. Беше акт на доверие, който съм виждал моите войници да практикуват помежду си. Във всеки случай не е като да имам особен опит в изграждането на приятелства.

– Добре – продължавам аз. – Ние сме приятели, нали?

Чувайки това, той се усмихва.

– И? – Аз го побутвам.

– И това се разви добре, нали? Ето че се учиш как да бъдеш по-мил с хората.

– Да, така е, но аз не искам да съм по-мил с хората. Това не ми отива.

– А аз пък смятам, че даже много ти отива – отвръщам ус-

михнато. – Обожавам, когато си мил.

– Разбира се, че ще го кажеш. – Той леко се усмихва. – Но на мен любезността не ми идва отвътре, любов моя. Ще трябва търпеливо да изчакаш напредъка ми.

Хващам ръката му в своята.

– Нямам никаква представа за какво говориш. С мен си много мил.

Уорнър поклаща глава.

– Знам, че обещах да се опитам да бъда по-мил с приятелите ти... и ще продължавам да се старая, но се надявам, че не съм те накарал да повярваш, че съм способен и на невъзможното.

– Какво искаш да кажеш?

– Единствено, че се надявам да не те разочаровам. Възможно е, ако бъда притиснат, да се отворя към някого, но трябва да знаеш, че нямам никакъв интерес да се държа с някой друг по начина, по който се отнасям към теб. Това – казва той, като посочва въздуха помежду ни – е изключение от едно много твърдо правило. – В този миг очите му се оказват на устните ми, а ръката му се е преместила зад врата ми. – Това – прошепва много тихо – е изключително необичайно.

Аз спирам.

Спирам да дишам, да говоря, да мисля...

Едва ме е докоснал, а сърцето ми вече препуска. В мен се разбиват спомени, които ме обгръщат на талази: тежестта на тялото му над моето, вкусът на кожата му, топлината от докосването му, острите му вдишвания, както и нещата, които ми казва само в тъмното.

Във вените ми нахлуват пеперуди, но аз ги изтласквам навън.

Това все още е толкова ново – докосването му, кожата му, мизантропията му. Толкова ново, така изненадващо и невероятно...

Уорнър се усмихва и накланя глава. Аз имитирам движението му и след едно леко вдишване устните му се разтварят, а аз застивам с дробове, сякаш захвърлени на пода, с пръсти, търсещи ризата му, и очаквам това, което ще последва, когато той добавя:

– Нали знаеш, че ще трябва да си обръсна главата?

И се отдръпва.

Аз премигвам, но той все още не ме целува.

– И най-искрено се надявам, че все още ще ме обичаш, когато се върна.

После се изправя и тръгва, а аз преброявам на пръстите на едната си ръка мъжете, които съм убила, и започвам да се чудя с колко малко това ми помага да се контролирам в присъствието на Уорнър.

Кимвам веднъж, докато той ми маха за довиждане, събирам здравия си разум и падам назад върху леглото, със замаяна глава от усложненията от войната и мира, които ми тежат.

Не съм си мислила, че ще е лесно да бъда лидер, но се надявах да нямам такива проблеми. Постоянно ме измъчват съмнения по отношение на взетите от мен решения. И се изумявам всеки път, когато някой войник изпълни моя заповед. Същевременно се ужасявам все повече от това, че на нас – на мен – ще ни се наложи да убием още много, много други, преди този свят да се подреди. Но си мисля, че именно тишината е това, което ме потрися повече от всичко друго.

Изминаха шестнадесет дни.

Изнесох речи за това, което ще последва, за плановете ни за бъдещето. Проведохме церемонии в чест на падналите в боя и се стараем да претворим в реалност обещанията за промяна. Касъл, верен на думата си, вече усърдно работи, като се опитва да разрешава въпроси, свързани със селското стопанство, напояването и най-спешно от всичко – как да изкара цивилните от казармите. Но всичко това ще е работа, която ще се извършва постепенно. Ще действаме бавно и ще съграждаме внимателно – битка за земята, която може да отнеме и век. Мисля си, че всички ние разбираме това. И ако се налагаше да се тревожа само за цивилните, притеснението ми нямаше да е толкова голямо. Но аз се тревожа, защото знам прекалено добре, че няма как да се оправи този свят, ако прекараме следващите няколко десетилетия в състояние на война.

Дори и така да е, аз съм готова да се боря.

Не това желая, но с радост бих тръгнала на война, ако се налага да го направим, за да осъществим промяната. Просто ми се искаше да е по-просто. В този момент най-големият ми проблем е също така и най-объркващият: войните изискват врагове, а както изглежда, аз не мога да намеря такива.

През шестнадесетте дни, откакто застрелях Андерсън в челото, не съм се сблъскала с каквато и да е опозиция. Никой не се опита да ме арестува. Никой друг Върховен командир не ме предизвика. От останалите петстотин петдесет и четири сектора на този континент нито един не се отдели, не обяви война, нито пък някой каза нещо лошо за мен. Никой не е протестирал, хората не се бунтуват. По някаква причина Възобновителите продължават да си играят с мен.

Преструват се.

И това много дълбоко ме изнервя.

Намираме се в странна патова ситуация – заседнали сме в неутралност, въпреки че аз отчаяно бих искала да правя повече. Повече за хората от Сектор 45, за Северна Америка и за света като цяло. Но тази странна тишина изкарва всички ни извън равновесие. Бяхме толкова сигурни, че след като Андерсън е мъртъв, останалите Върховни командири ще се надигнат – ще заповядат на армиите си да ни унищожат, да *ме* унищожат. Вместо това лидерите на света ясно показаха нашата незначителност: те ни пренебрегват, както биха сторили с досадна муха. Хванати сме в капан под стъклен похлупак, в който сме свободни да жужим и да блъскаме прекършените си криле в стените толкова време, за колкото ще ни стигне кислородът. Сектор 45 бе оставен да прави каквото си пожелае. Дадени ни бяха автономия и правомощия да преразгледаме инфраструктурата си, без да очакваме намеса. Навсякъде другаде – и всеки друг – се преструват сякаш нищо в света не се е променило. Нашата революция се състоя във вакуум. Победата ни бе принижена до нещо толкова маловажно, че е възможно и дори да не съществува.

Иери за ума.

Касъл постоянно ни посещава, съветва. Негово беше предложението аз да бъда активната страна – да контролирам по-

ложението. Вместо да стоя и да чакам – разтревожена и в отбранителна позиция – аз трябва да бъда тази, която протяга ръка. Така ме посъветва. Трябва да им обявя присъствието си. Да предявя иск, допълни той. Да заема място на масата. И да се опитам да сформирам съюзи, преди да започна да организирам нападения. Да се свържа с останалите пет Върховни командири по цял свят.

Защото аз може и да говоря от името на Северна Америка, но какво става с останалата част от света? Какво става с Южна Америка? С Европа? С Азия? С Африка? С Океания?

Станете домакин на международна конференция на лидерите, съветва ме Касъл.

Говорете.

Първоначално се целете в мира, учи ме той.

– Те сигурно умират от любопитство. Седемнадесетгодишно момиче, което превзема Северна Америка? Едно момиче в тийнейджърска възраст, което уби Андерсън и се обяви за владетел на този континент? Госпожице Ферърс, трябва да знаете, че в момента имате огромно влияние! Използвайте го в своя изгода!

– Аз? – питам учудено. – Как така имам влияние?

Касъл въздъхва.

– Със сигурност сте доста смела за възрастта си, госпожице Ферърс, но аз със съжаление забелязвам, че младостта ви е неразривно свързана с неопитност. Ще се опитам да го кажа ясно: имате свръхчовешка сила, почти непобедима кожа, смъртоносно докосване, само седемнадесет години, през които името ви е съществувало, и съвсем самостоятелно успяхте да свалите деспота, измъчвал тази нация. И въпреки това се съмнявате, че може и да сте в състояние да изплашите света?

– Стари навици, Касъл – тихо промълвявам. – Лоши навици. Ти си прав, разбира се. Естествено, че си напълно прав.

Той ме гледа право в очите.

– Трябва да разберете, че единодушното, колективно мълчание от страна на враговете ви изобщо не е случайно съвпадение. Те със сигурност са били във връзка един с друг – и най-вероятно са се обединили около този подход – защото очакват да видят

какво ще направите по-нататък. – Поклаща глава. – Чакат следващия ви ход, госпожице Ферърс. Умолявам ви да го направите умно.

Така че аз се уча.

Постъпих точно както той предложи и преди три дни изпратих вест чрез Дилайло, като по този начин се обърнах към останалите пет Върховни командири на Възобновителите. Поканих ги през следващия месец да се присъединят към мен тук, в Сектор 45, за конференция на международните лидери.

И точно петнадесет минути преди Кенджи да нахлуе в стаята ми вече бях получила първия отговор.

Океания отговори с *Да*.

И не съм сигурна какво означава това.